LECTURA COL·LECTIVA Nº1.

CELEBRACIÓ.

A la cabina encara se sentien els cloc-clocs de les copes i els gots de plàstic xocant entre si, i el murmuri que queda després que hi ha hagut un enrenou provocat per un fet feliç, un esclat d'eufòria semblant als que vius quan el teu equip marca o toquen una cançó molt coneguda en un concert.

– Escolta Joaquim, quina sorpresa, ¿no? Què callat t'ho tenies, això del teu xicot! – va dir la Teresa, la sobrecàrrec del vol, al cap d'una estona que tot hagués passat.

– Ai, sí, noies, no sabeu quina sensació tan estranya que he tingut! D'una banda, he sentit una bastanta vergonya, els colors se m'han enfilat a la cara com si fos talment un termòmetre. –, va replicar ell. I continuà: – Però d'altra banda, he sentit que el cor se'm sortia per la boca, de tanta felicitat!

– ¿I no t'ho esperaves? Alguna cosa devies sospitar quan el vas veure el mig de la cua d'embarcament... – afegí la Fàtima, una altra companya.

– M'ha semblat estrany! El seu cap de setmana lliure i precisament havia d'anar a una convenció de còmics a la mateixa ciutat!

– ¿I no ho sabies? ¿No t'havia dit res? – preguntà la Teresa.

– No, i això és el que m'havia estranyat més. No encaixava la història.

– Però escolta – tornà la Fàtima –, ha organitzat tot perquè no fallés res, eh? Fins i tot s'ha posat d'acord amb el capità per poder dur a terme el seu pla! I pel que sembla ha sortit personalment a dir-li que era el moment!

– Sí, quin detall, això de fer-ho quan estàvem just a la perpendicular de la ciutat on ens vam conèixer! M'ha dit que no havíem corregut cap risc, que el capità ha posat el sistema de navegació automàtic i l'aparell anava sol, que el nostre trajecte d'avui és pràcticament una recta.

– ¿I com el vas conèixer? – preguntà la Teresa.

– Doncs mira, en un hotel. – respongué en Joaquim. – Resulta que treballàvem a la mateixa companyia i no ens havíem vist mai. Si teníem vides paral·leles! I un dia, ell hi anava i jo hi tornava. Ja ho veus.

– Ai, la vida és tan imprevisible! – encertà a dir la Teresa. – Per les coses bones i per les dolentes, ep!

– Ei, però... ¿Ja estàs segur del que li has dit? Mira que la nostra manera de viure és molt moguda, sempre d'aquí cap allà... – Va dir la Fàtima.

– Xist, això no m'importa, ara! – respongué en Joaquim, en to secant. – ¿Has vist com brilla en el meu dit?

LIVEWORKSHEETS

Fes una llista de paraules que no entengueu i busqueu-les al diccionari. Us les podeu repartir entre els membres de l'equip i explicar-vos-les. Si algú de l'equip ja les sap, que les expliqui als companys i companyes.

¿On creieu que succeeix aquesta conversa? ¿Per què ho creieu? Digueu tots els motius que us han portat a pensar-ho.

En una discoteca Dins d'un avió En un hotel En un casament En un vaixell

Crec que és l'opció que he escollit perquè...

¿Què és "la perpendicular de la ciutat"? ¿Per què creus que surt en el text?

És el punt en que t'hi apropes a la ciutat És el punt en que ets just a sobre

És una llibreria de dibuix tècnic de la ciutat És un mirador

En el text surt perquè

LIVEWORKSHEETS

¿Què creus que són “vides paral·leles”? ¿Per què penses que diem això?

Al final, ¿creus que eren vides paral·leles de veritat o s’acaben “secant”?

Paral·leles de veritat Vides secants

¿Què creus que vol dir, que una persona tingui un to “secant” en una resposta? ¿Quina relació creus que pot tenir amb les matemàtiques?

LIVEWORKSHEETS

Relaciona dues ciutats que pensis que són l'origen i destinació del viatge d'en Joaquim i el seu nòvio (cadascú pot pensar les que vulgui).

LIVEWORKSHEETS